

Želela sta si še lahko noč in razšla sta se. Strnad se je zaril v kopico slame, sinica pa je zlezla v duplo.

Ko se je prihodnje jutro prebudil vrabec, je zletel na dvorišče, kjer so baš potrosili žita kuram. Dobil je nekoliko zrnec za zajutrek in zletel je na drevo, kjer so si prejšnji večer tožili drug drugemu svoja gorja. Ker ni nikjer opazil sinice, je pogledal v duplo. Ležala je mrtva. Ubožica je bila zmrznila ponoči. Povesil je žalosten glavo in odletel, da bi poiskal strnada. Ves dan ga je iskal povesod, a zaman; gotovo je poginil tudi ta siromak gladu in mraza.

Veselje mladih dni.

Spisal *Leon Poljak.*

ako se vas spominjam, lepi, mladi dnevi! Tako sem bil zdrav in vesel, tako srečen in zadovoljen! Tiste skrbi, ki mi jih je dajala šola, sem prebil z radostjo, a potem sem bil tako svoboden, tako vzradoščen, da sem poskakoval od samega veselja in ukal, da je letelo skozi ušesa!

Vse me je veselilo. Nebo, razpeto nad menoj, svet, razgrnjen okolo mene, domača hišica, ljubi moji starši, moji mladi prijatelji — vse, vse me je tako veselilo, in vse sem imel tako neizrečeno rad!

Pa naj je bila pomlad, poletje, jesen ali zima — vse mi je hodilo prav, vse je imelo toliko veselja zame.

Ah, ta lepa zima, ko je ležal sneg krog in krog — tako bel, blesteč in gladekl!

1.

In zbirali smo se kraj vasi. Na saneh smo pridržali tjakaj, kar nas je bilo mladih ljudi, ki nas je družilo prijateljstvo. Dva sta vlekla sani, dva sta se peljala. To se je ponavljalo toliko časa, da smo bili vsi na mestu. Doma so nas skrbno oblekli, obuli in zavili, da nam ni mogel mraz do živega. A kadar je začelo komu prihajati mrzlo, je stisnil roke v žep, ali je dihal vanje, ali poskakoval z desne noge na levo in z leve na desno. To je šlo toliko časa, dokler ni začela kri hitreje teči po žilah. Potlej pa je bilo zopet dobro.

In počil je glas: »Aló, napravimo sneženega moža!«

In poprijeli smo se dela.

Navalili smo kup snega in ga postavili pokonci. Lepo smo ga potlej obdelali in obtesali na vseh straneh, da je bil okrogel. Proti vrhu smo ga zožili in mu na obeh plateh izrezali z deščicami roke. Nanj smo postavili veliko kepo. Za oči sta veljala dva oglja, a nos in usta smo označili s trščicami. Mati so mi dali doma star, počen lonec, ki sem ga poveznil sneženemu možu na glavo, da ne bi siromaka preveč zeblo.

»A da ne dobi nahoda«, je svetoval prijatelj Gregec, »mu zapalimo smodko, da ga bo grela v nos!«

In hipoma je tičala sneženemu možu v ustih smodka — iz lesa.

»Da ga ne bodo zbadale muhe, ki jih je posebno veliko pozimi«, je menil prijatelj Blažek, »mu denimo metlo v roke, da jih bo odganjal.«

In hipoma je tičala sneženemu možu v roki metla.

»Pa da ne bo siromak lačen«, je govoril prijatelj Jurče, »naj použije ta-le cmok! Dober je in bel kot bi bil potresen s cukrom.«

In Jurče je zmesil kepo in jo ponujal sneženemu možu.

Ta se pa seveda ni zme-nil zanjo, nego gledal je resno in zamišljeno predse. Pa je bil vendar tako lep in ponosen, da ga je prišel gledat celo naš kužek, ki je sicer najrajši čepel doma pri peči.

Ej, pa smo se spravili nadenj — nad sneženega moža!

»Uničimo tega ošabneža!« je vpil Jurče, ker ni hotel prej njegovega sneženega cmoka.

Jurče je odskočil par korakov nazaj, zamahnil in — šfrk! — sneženi cmok je priletel v pisker, ki se je razpršil v črepinje. In dobili smo pogum. Od vseh strani so letele vanj kepe, potlej smo ga še naklestili z metlo ter ga končno podrli na tla, da je ležal pred nami kakor je bil dolg in širok.

Najbolj smo se smejali majhnemu Pepčku, ki je bil ves okomotan in zavit, ki je vlačil za sabo svoje sančice in tiščal roke v hlačice. Temu je naš napad na sneženega moža tako ugajal, da se je brez prestanka smejal in vpil naprej in naprej: »He, te-te-te! Le dejte ga — sneženega mozicna!«

2.

Pa smo imeli še drugo in drugačno zabavo.

Županov Lipe nas je povabil k sebi na dvorišče, ki je imelo dovolj prostora za nas — mlade junake.

Razdelili smo se v dva oddelka in sklenili smo, da gremo drug proti drugemu v boj. Naše krogle naj bodo kepe, a naša trdnjava naj bo voz, ki je stal tamkaj koncem dvorišča.

Pa smo začeli!

Oni, ki so zasedli voz, so prej nanj nametali snega in so nas začeli neusmiljeno kepati. Kepe so letele v nas, ki smo bili na tleh, da se je kar prašilo. Seveda, saj je vendar lažje streljati na sovražnika odzgoraj dol nego odspodaj gor.

Priznati moram, da smo se držali vsi čvrsto, a vendar smo se bali mi pod vozom, da nas oni premagajo. V tem opasnem položaju pa nam je prišla rešitev. Ker je bil četrtek, nismo imeli šole. Korenov Nace pa je že dorastel vsakdanji šoli in je hodil v ponavljavno šolo. In baš tisti trenutek je prišel iz šole mimo županovega dvorišča.

Jaz ga zagledam in zavpijem: »Nace, na pomoč, na pomoč!«

In Nace ni bil len, temveč precej je pritekel na dvorišče, vrgel svoje šolske reči v sneg, napravil debelo kepo in jo zalučal na voz. No, meril je dobro. Kepa je priletela županovemu Lipetu v kučmo, ki mu jo je odnesla z glave, kakor bi jo spihala burja.

Nov pogum nam je šinil v žile. Prijatelj Jurče se je zaprašil na voz, da bi pometal sovražnike v sneg. In nič se ni bal, četudi so mu padale pesti po hrbtu. Ali v tem hipu je pošel onim na vozu sneg, in mi smo bili rešeni.

Sovražniki so poskakali z voza, mi pa smo tudi nehali s kepanjem, ker se nam ni zdelo junaško, da bi se borili s sovražnikom, ki mu je pošlo streljivo.

Sklenili smo mir. Prijateljsko smo si stisnili roke in se razšli . . .

3.

Pa tako ravna vesela mladina še dandanes. Saj kadar me zanese pozimi pot v domačo vas, gledam skozi okno rojstne hišice doli po vasi in vidim, kako si dela mladina sneženega moža, kako se vozi po saneh in kako se kepa z belim, mrzlim snegom.

Kako se vas spominjam tedaj, lepi, mladi dnevi!

In stopim venkaj na zasneženo cesto in se začutim pomlajenega, veselega in zadovoljnega med živahno vaško mladino.

Kaj bi dal, ko bi mogel biti še enkrat tako mlad!

In skličem mladi svet, ki se zbere okrog mene. In tedaj postavljamo skupno sneženega moža, in spet se čutim otroka med otroki.

